

Може, й так

Дмитро Загул

Може, й так.
Я не справдив надій
і малого гуртка...
Але знаю:
В праці важкій
не скривила рука.

Може, й так.
Я одсталий для вас, —
віра моя замала...
Але знаю:
Любов до пригноблених мас
в моїм серці росла і цвіла.

Може, й так.
Помилявся, схибив,
Згайнував,
змарнував свій час...
Але руки свої
Потом солоним кропив
Не раз і не раз.

Тільки брехня:
Я не кликав ніколи назад.
Не покличу й тепер!
До останнього дня
Свого поту з чола
Не обтер.

1923